

Hyperpathia

Akkoriban éreztem, hogy kórházban fogok kikötni. Fájdalmat éreztem kívül-belül, valahogy mindenütt és állandóan.

A gyors fájdalom mindössze egytized másodperc alatt juttat el a sérülés helyszínétől az agykéreg érző mezőibe. A kiváltó inger után egy másodperccel már a hálózatos állományban vagyok, amely aktiválja az egész idegrendszert. Erre a típusra jellemző, hogy nehezen meghatározható a sérülés pontos helye, egyes szervek más területekre sugározzák ki a lüktető fájdalmat.

[A sérülés helyszíne]

Nincs okom panaszra. Külsőleg egy jól öltözött, szoknyás lány vagyok, akinek általában jól áll a haja és a sminkje. Aki választékosan beszél. Szülei és barátai a kultúra krémjébe tartoznak. Egy lány, akinek az egyetlen traumája az, hogy nincsen traumája. Ahhoz viszont remekül ért, hogy kreáljon magának.

Kiskoromban táblánként faltam a csokoládét. Aztán meghíztam. Aztán nem mentem el futni, mert kövér voltam, és kövér voltam, mert nem mentem el futni. Azóta se szeretek a boltban édességet vásárolni, mert amikor beállok a kasszán a sorba, kezemben azzal az egy darab nyamvadt banános csokival, egyszerűen elkezdek attól rettegni, hogy az elárusító majd harminc kilóval többnek fog látni. Pedig az a harminc kiló már rég nincsen rajtam.

Korábban mindent a külsőségekre vezettem vissza, elkezdtem vagdosni magam. A sebeket letürt ingujjakkal és hazugságokkal fedtem el. Presztízskérdés lett a jegyekből, az öltözékből, a gesztusokból. Kellott a szirupos máz, hogy ne kérdezzenek semmit.

De ezt mégsem lehet sokáig bírni. Előbb-utóbb megtörténik az exerocepció. Felvettem a külső ingereket, és színre lépett a kétely.

[az agykéreg érző mezői]

Elég belegondolnom abba, hogyan kezdtem az évet: egy kocsi hátsó ülésén, a számban valami émelyítő ízzel, amit azóta se tudtam kimosni belőle. Lehatolt mélyre, egészen a gyomromig, és ott maradt. Azt hittem, már rég kihánytam magamból. Persze nem. Az csak arra volt jó, hogy az önmagam iránt érzett undort mások is érezzék. Ha rám néznek, ne az jusson eszükbe, hogy de jó lenne megdugni. Gondoljanak arra, hogy: „Basszus, milyen karikásak a szemei, anatómiát lehetne tanítani rajta!”

A minimális kalóriabevitel kihatott a kognitív funkcióimra. A jegeim leromlottak, az életkedvem csökkent, a fájdalomküszöböm nőtt. Aztán elkezdtem edzeni. Ami alapból fantasztikus dolog, noha két alma egy délelőttre meg egy óra futás iskola után, nem feltétlenül az egészséges életmód mintapéldája. A testem leaszalódott, a hipotalamuszom már nem tudta megkülönböztetni az éhséget a telítettségtől.

Akkoriban szoktam le az alvásról is. Ha álmodtam, képek vilantak be. Élesen, mint a gyors fájdalom. A gyomrom korgása olyan volt, mintha valami rejtett szörny lakna odabent. És én nem akartam táplálni tovább. A hasamat akartam felmetszeni, hogy szabaduljon végre ki, aminek ki kell szabadulnia.

Az eltelt hónapok eseményeit nem értettem. Annyit láttam, hogy az izomzatom eltűnt, a bőröm nehezen regenerálódik, és elveszítette tartását. A hajam hullik, az agyam fáradt, a koncentrációm csökkent, és az emberek közelségét is egyre nehezebben viseltem. Ódzkodtam a szüleim ölelésétől, az emberi kedvességben csak álszentséget tudtam felfedezni. A tartós és elhúzódó fájdalom személyiségbeli torzulást hozhat létre. És a testem is lemondott rólam. Utat engedett egy parányi vírusnak, ami elkezdett szétáradni bennem.

[a hálózatos állomány]

A diagnózis egyszerű volt: végkimerültség, teljes vitaminhiány és vérszegénység. A vírus átterjedt egy legyengült szervre. Megtelítette a gyomromat tényleges és valós gennyel. Az elfakadt féregnyúlvány egy napig emésztett belülről. És a sok éves pszichés terhelést végre fi-

zikai fájdalomként élhettem meg. A húszperces rutinműtét majdnem kétórásra húzódtott. Kimosták a gyomorüregemből mindazt, amit odagyűjtöttem. És ott maradt a helyén a vágás, amelyet megannyiszor ejteni akartam magamon.

A kezemet annyiszor szúrták, hogy sorra fakadtak el a vénáim. Megtörtént az is, hogy az agyam a fájdalmat már nem tudta hogyan tolmácsolni, így egyszerűen lezsibbadt a karom. Onnantól kezdve úgy szúrták, ahogy akarták. Az elviselhetetlent, mint fogalmat, kitepték a szótáramból.

A kórházban tudtam évek óta először nyugodtan aludni. A nyolcadikon feküdtem egy nyolcágyas szobában egyedül. A legjobb barát-nőm mindennap meglátogatott. Órákon át beszélgetett velem. Mire elment, elmúlt a fájdalomcsillapító hatása. Tizenkilenc lépés volt kijutni a mosdóig. Egy hetet voltam bent. Huszonkétszer találkoztam tővel.

[a fájdalom pontos helye]

Nos, az továbbra is meghatározhatatlan.